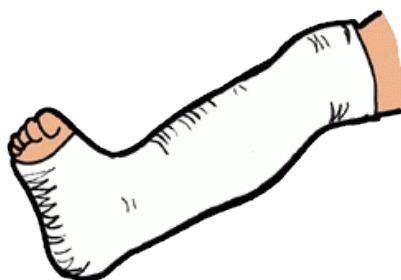

A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA

ZSÉ

ZSÉ-vel sokadszor találkoztam a 35 év alatt. Az a fajta diák, aki az első évben elsírja magát egy négyes miatt, iszonyatosan szorgalmas, soha nem kapod készületlenül, szinte mindig ötösre adja vissza az anyagot, mégis tétován írod be a jegyet, mert érzed: valami hiányzik.

Aztán a második évben fel-felkapod a fejed, mert jelentkezik, és egyre többször találja fejedben a szöveget, mígnem a harmadikban beigazolódik a tétel: a mennyiség átcsapott minőségbe. Nyilvánosan és többször megdicséred, hogy mennyit fejlődött, íme a bizonyíték: a szorgalom meghozza gyümölcsét.

És elámulsz legközelebb is, mert nem ül le a babérokra, hanem most már szárnyalni kezd, nincs az a szélcsend, ami ne sodorná egyre feljebb. Milyen kár, hogy nem őriztem meg dolgozatait, hogy elhidd: a zsenik előnyét nem lehet behozni, de ad absurdum le lehet körözni. Az utolsó évben már csak hibátlan dolgozatokat tudott írni, miközben folyton eltört hol a keze, hol a lába, mert versenysportot űzött, a suliban meg akadémiai székfoglalókat írt.

Ám jött a Matúra. Kezdő kollégáimat szoktam nyugtatni: nyugi, a zseni is tud irgalmatlan baromságot írni, valamint a gyenge is tökéleteset. Ez a matúra psziché. És mindig így van, mint ahogy az is, hogy az úgymond okos diák, ha több tételt nem tanul meg, biztosan

kihúzza azokat. Nem tudom, miért, de így van. Talán az érettségi az igazság pillanata is.

ZSÉ majdnem tökéletes dolgozatot írt: lélek is volt benne, miközben minden szakszó jól használva a helyén – már nem lepett meg, de azért megint fejet hajtottam az értelem és szorgalom e csodáján. Profi munka volt. Mondom, majdnem tökéletes – egyetlen bugyuta asszociáció kivételével.

A dolgozat megtekintésekor odamentem hozzá, rámutattam a mondatra, de csak nevetett: „Jaj,tanárnő, nem tudom, mi történt.” És semmi nyif-nyaf a levont pontok miatt.

A szóbelin 50 pontból „70-et” ért el. (Egyébként épp el volt törve megint, úgy csinálta végig a tesi érettségit – jelesre.)

RESPECT.